VILÁG PROLETÁRJAI EGYESÜLJETEK!

DUNAI VASMŰ ÉPÍTŐJE

DUNAI VASMŰ ÉPÍTKEZÉS PÁRTBIZOTTSÁGÁNAK LAPJA

II. évfolyam, 20. szám. Ára 30 fillér 1951 május 15.

ORSZ. SZÉCHÉNYI KÖNYVTÁR

Az újfajta brigádok szervezésével tervszerűbb lesz a munka és nagyobb lesz a dolgozók keresete

A szocialista termelésben igen nagy a szerepe a brigádvezetőnek. Minden tervet a gyakorlatban a brigádok hajtanak végre és éppen ezért a termelésben a legdöntőbb alapszervet a brigád.

A brigádvezető képessége és kapacitása igen döntő tényező a termelés és a termelékenység emelésében folyó harcban. Ezért én rendkívül fontosnak tartom, hogy a brigádvezetők kiválasztásánál ne csak arra ügyeljenek, hogy az illető kötelezettelen álló személy legyen, hanem arra is, hogy számára képzettsége alkalmassá tegye egy sokrangú brigád vezetésére.

Az új brigádszervező rendelet alapján a brigádvezető nem egy dolgozók közül megválasztott egyén, hanem az építésvezető által kinevezett, és a brigád élére állított vezető. Lenin

minden brigádvezetőnek a feladata hasonló a munkavezetőnek a feladatához,

vagyis a brigádvezető termelési egységének, brigádjának munkavezetője. Ő van hivatva arra, hogy brigádjában munkafeltétel a fegyelmet, hogy gondoskodjon arról, hogy a brigád a kapott feladatokat határidőre és megfelelő minőségben elvégezze. Ugyanakkor minden brigádtagnak — kötelessége, hogy alávesse magát a brigádvezető utasításainak s azokat az utasításokat ellenkezés nélkül, vita nélkül végrehajtsa.

Az eddiginél is látjuk, hogy ezentúl a brigádvezetőnek sokkal több a feladata, mint a régi brigádoknál és sokkal nagyobb a felelőssége is. Éppen ezért előírja a rendelet, hogy a brigádvezetői az eddiginél jóval fizetést kapjon. Az április 28.-án megjelent építésügyi minisztériumi rendelet a kötelező brigádszervezésről a többi közöt előírja, hogy azok a brigádok, akik kifogástalan munkát végeznek és amelyek hat hónapon keresztül egyfolytában változatlanul együtt dolgoznak, külön előnyökben és jutalomban részesítsék. Ez a rendelkezés előségi majd a brigádok megerősítését. Ugyanakkor kedvező hatással lesz a termelésre is, hiszen a hosszú időn keresztül együtt dolgozó brigádtagok a termelésben is jobb eredményt fognak elérni, ezzel együtt pedig jobb keresetet is. A brigádszervezési rendelet előírja, hogy

a kislétszámú brigádokat össze kell vonni nagyobb létszámú brigádokká.

Egy-egy ilyen nagyobb brigád képes önálló termelési feladatok végrehajtására. Dolgozóink megértették az új brigádszervezésről szóló rendeletnek a jelentőségét. Erre legjobb bizonyíték az egyréhány nappal ezelőtt építésvezetőségünkön lezajlott brigádvezetőértekezlet. Az új kinevezett brigádvezetők ezen az értekezleten büszke örömmel vették át az ideigl-nes megbízóleveleiket, valamint a brigádnaplót. A hozzászólásukban is megnyilatkozott, hogy az új brigádvezetők tisztában vannak feladatukkal és felelősségével a hogy minden tudásukat latba vetik majd, hogy megbízatásuknak megfelelően. De maguk a brigádtagok is örömmel vették az új rendeleteket, mert a dolgozók most már tapasztalatból tudják, hogy a nagylétszámú jószervezett brigád képes arra, hogy egyidőben kisebb és nagyobb értékű munkát végezhessen, ez pedig tényegesen hozzájárul a kereset emeléséhez. Az új brigádoknak egyik fontos feladata, hogy új szakmunkásokat neveljen. A brigádvezető az egyes brigádtagokat képességüknek megfelelően ossza be és ahol csak lehet, pótolja a szakmunkást segédmunkásokkal.

Így pl. Szilposzelics kőműves-brigádvezető a rendelet értelmében úgy szervezte meg brigádját, hogy a 14 tagú brigádból két szakmunkás és négy segédmunkás falaz, a többiek pedig ellátják a falazást végző dolgozókat téglával és habarccsal.

A brigádvezetőinek az is kötelessége, hogy brigádja számára a folyamatos munkát biztosítsa. Ez a rendelkezés előségi a munka jobb megszervezését, hiszen a brigádvezetők már jóelőre követelni fogják munkavezetőiktől, hogy azok időben gondoskodjanak megfelelő munkaterületről. Így sokkal kevesebb lesz a felesleges álláskiesés, jobban megy majd a munka és többet keresnek a dolgozók.

Látjuk tehát, hogy ez a rendelet alkalmas arra, hogy megjavítsa a munkát, hogy emelje a dolgozók keresetét és hogy biztosítsa az új szakmunkások kiképzését is. De ugyanakkor ez a rendelet kötelességeket is ró a műszaki értelmiségre, az építésvezetőkre, akiknek feladatuk, hogy az új brigádvezetőkkel állandóan és rendszeresen foglalkozzanak.

Az építésvezetőnek gondoskodnia kell a brigádvezetők neveléséről.

Szakmai, műszaki és adminisztratív téren egyaránt. Ugyanakkor a politikai szerveknek kötelességük a brigádvezetők politikai nevelésről gondoskodni.

A brigádok újjászervezéséről szóló rendelet azonban nemcsak kötelességeket ró az építésvezetőre, hanem magban meg is könnyíti munkájukat. Az a tény, hogy sok kisbrigád egy nagyobb brigádban olvad össze, magával hozza, hogy a munkaterületet nem kell már sok kis részre osztani, hiszen a nagybrigádoknak az eddiginél nagyobb és önállóbb munkaterületet lehet adni. Mi a rendeletet már végrehajtottuk és így már tapasztalatból mondhatjuk, hogy jobban megy a munka. Ahol pl. azelőtt három brigád dolgozott egy kőműves-brigád mellett, ott rosszul és tervszerűtlenül ment a munka, akadozott az anyagellátás és alacsony volt a szakmunkásoknak és segédmunkásoknak a teljesítménye. Most ugyanezt a munkát egy brigád végzi tervszerűen, folyamatosan, az anyagellátásban nincs megakadás, a kőműves-ek is, a segédmunkások is többet fognak keresni.

Ez a rendelet tehát úgy a dolgozók számára, mint a munkavezetők számára komoly előnyöket biztosít és alkalmas arra, hogy célszerűbe közös céljaink végrehajtásával a Vasmű határidő előtti felépítését.

PRAZNOVSZKI SÁNDOR
főépítésvezető

A Kossuth gépkezelőbrigád tagjai gépeiknek szocialista megőrzésére Nazarova-szerződést kötöttek

Mi, a Kossuth gépkezelő-brigád tagjai elhatároztuk, hogy követjük Nina Nazarova elvtársnőnek, az ural Sztálin-autógyár komszomolista sztahanovistájának példáját. Szocialista megőrzésre vesszük át gépeinket, melyeken dolgozunk, hosszúlejáratú Nazarova-szerződést kötünk.

A gépészeti osztály versenyfelelősét megkértük arra, hogy állítson össze egy négy tagból álló bizottságot, akik megvizsgálják gépeinket, hogy milyen karban vannak — mielőtt átvesszük őket. Kötelezzük magunkat, hogy gépeinket állandóan üzemképesen, jó karban tartjuk ütéves tervünk befejezéséig.

Gépeinket minden nap teljesen megtisztítjuk, a rárakódott betontól, vagy habarcstól. A tengelyeket és a fogaskerekeket naponta olajozzuk, hogy gépünk könnyedén, zavartalanul dolgozhasson. A gépeket vállásker csak úgy vesszük át, ha már alaposan megvizsgáltuk és nincs semmi hibája.

Ugyanakkor bejegyezzük a gépnaplóba, hogy a gépet hibátlanul vettük át. Addig a gépkezelők nem kaptak szerszámokat, minden kisebb javítás kiszközöléséért bejelentett szaladni a gépészeti osztályra. Mi magunkkal vittük a legszükségesebb szerszámokat és a kisebb javításokat azonnal elvégezzük. Így csak néhányperces kiesések következhetnek be, géphiba miatt.

Mi, a Kossuth gépkezelőbrigád tagjai, versenyre hívjuk az Inotai Erőmű valamennyi gépkezelőjét. Kapcsolódjanak bele ők is a Nazarova-mozgalomba. Vegyék át szocialista megőrzésre gépeiket, melyeken dolgoznak. Ezzel munkatársaik munkáját könnyítik meg, mert a jól karbantartott géppel eredményesebben dolgozhatnak. Felhívjuk a Dunai Vasmű-építkezés gépkezelőit, hogy ők is kapcsolódjanak bele a Nazarova-mozgalomba s a köztünk és az Inotai Erőmű-építkezés gépkezelői között megindult versenybe.

MESZAROS GYÖRGY

A XI-es számú főépítésvezetőség műszaki dolgozóinak versenykihívása

A XI-es számú főépítésvezetőség építés- és munkavezetői versenyre hívták ki a Dunai Vasmű magasépítkezésein dolgozó valamennyi építés- és munkavezetőt az ötéves terv második évének végéig. Versenyfelhívásukban javasolták, hogy a versenyt havonta értékeljék ki és az eredményeket minden főépítésvezetőségen rendszeresen hozzák nyilvánosságra a versenytáblákon.

A VERSENYT nem százalékosan értékelik ki, hanem a versenyző felek a versenyfelétel teljesítése esetén pontokat, s ha azokat nem teljesítik, rossz pontokat kaunak. A XI-es főépítésvezetőség műszaki dolgozói versenyjavaslatának első pontja a teljesítményberes órák növelése és az időberes órák csökkentése. Az építkezés helyzetét akkor tekintik normálisnak, ha az időberes órák az összes munkaórák 15 százalékát teszik ki. A második versenypontot az a főépítésvezetőség nyeri meg, amelyik munkahelyén legtöbb dolgozó tett konkrét versenyvállalást, kötött hosszúlejáratú versenyszerződést. Szlahanovista kőműves-brigád szervezéséért három, sztahanovista ácsbrigád szervezéséért hat, sztahanovista betonszerelő-brigád szervezéséért tíz jó pontot kapnak a versenyző műszaki vezetők.

CSAK AZ NYERHETI MEG a versenyt, aki a tervét túlteljesíti. Aki önmagos előnyt szerzett, az már 50 jó pontot kap. Lehet, hogy az első pillanatra úgy látszik, hogy a terv túlteljesítésére nem kapnak annyi jó pontot a versenyzők, mint megérdemelnék, de nemcsak az a fontos, hogy a tervet teljesítsék, hanem az is, hogy megfelelő eszközökkel és módszerekkel biztosítsák a terv teljesítését. Tehát könnyen maradhat veszteg az, aki a tervét ugyan teljesíti, de falsok az időberben kifizetett óra a munkáhelyén, vagy sokan teljesítenek norma alatt az építkezésen, vagy nem alkalmazzák eléggé a már elfogadott újításokat.

A XI-es főépítésvezetőség műszaki dolgozóinak a versenyfelhívása helyes, nagyon egészséges kezdeményezés. Megérdemli, hogy a többi főépítésvezetőség műszaki vezetői csatlakozzanak hozzá.

Befejeződött a gépkezelői tanfolyam

Az I. DISZ-alapszervi kultúrterme megtelt fiatalokkal. Az ízgatott, ünnepélyes arcokról látni, hogy valami szokatlanul komoly dologra készülnek. Danes Piroska, a gépészeti tanfolyam hallgatója mindjárt meg is magyarázza: — Ma lesz a gépészeti tanfolyam záróünnepélye. Ma osztják ki a legjobb hallgatók díjait. Es — ma lesz a búcsúestünk egymástól, mert hidd el, elvtársnő, a tanulás, a közös nehézségek úgy összeforrasztottak bennünket, hogy nehezünkre esik elszakadni egymástól.

Bánfó elvtárs, az iskolavezető beszámoló komoly eredményeinkről. Arról a növekvő kapcsolatról, mely a Párt és a fiatalok között a tanfolyam alatt létrejött. Egy párttag ül tagjelölt került ki a hallgatók közül, itt további tagjelöltjelölvélel a jövő héten kerül sorra. A DISZ-választmányba öt küldöttet javasolt a tanfolyam. De, ha jól megnézzük a fagyőgyel, még legalább 15—20 munkában, tanulásban elenjáró fiatalt tudtak volna javasolni. Mért van ez? A mi fiatalajnktól — felelt Bánfó elvtárs — mi is tanulhatunk, ők az új, szép, az hozzák magukkal, bemutatják: ő, ez lesz az új ember.

A hallgatók 20 százaléka kitűnő eredményt ért el

45 százalék jó, 30 százalék megfelelő és 5 ill. százalék gyenge eredménnyel végzett.

Mennyi akadállyal, az ellenség ellen munkájával, sokszorosan az ellenség által befolyásolt szülőkkel kellett megküzdenünk, míg elérkezünk oda, hogy büszkén vis thetik a szakmunkás nevét.

A kollektiva szerette és tisztelt okat talált, de ugyanezt követelt meg a magu. számára is. Szlovencsák Győző oktatót a kollektiva — és azzal a Párt is — kizárta, mert rosszul tanított, és — mint a műszaki vezetőjelé a csasztuskában megénekelték — szerette a lányokat. — és általában, rossz volt a viszonya a hallgatósághoz.

A hallgatók többsége nő. Bánfó elvtárs ezeket mondja: — Nőtek, dolgozó nőknek munkában is be kell bizonyítaniok a nők egyenjogúságát. Erre egyjobb példa a tanfolyam volt, ahol bizony elenjárnak a nők a férfiak előtt. A férfiak — bár kevesebben voltak — de jobb felkészültséggel jöttek az iskolára és többet is produkáltatnak volna. Meg kell mondani:

legelső helyen a tanfolyamon a nők állanak

Zúgó taps követi Bánfó elvtárs beszédét. A hozzászólások után a tanulásban elenjáró hallgatók díjainak kiosztása következik. A hallgatók örömtől csillogó szemekkel lesik, kik lesznek a kitüntetettek — s tapsvihar, éljenzés üdvözli őket. Igen, ezek közülük valók, ugyanolyanok mint ők, de mégis különbek: még szívósabb munkával, még kitartóbb tanulással mutatták meg, hogy mire képesek népünk gyermekei. Büsekés Szabó Józsefre, aki 12 évig béres volt egy kuláknál — számára nem volt lehetőség, hogy akárcsak géphez közelíthessen is. Büszkés Gyurkovics Sándornára, aki — mint mondotta — nem áll meg a tanulásban, mert át akarja adni tudását az utána következőknek. Es senki sem szégyenli könnyét, amikor özvegy Szabóné elvtárs ezt mondja: — Anyám meglepett, hogy az én munkámat ennyire megbecsülik, míg falulok szavakat. Nekem — ez volt az első örömöm életemben.

De mind annyiunk érzését kifejezi Terjánszki József, amikor így beszél: — Béresgyerek voltam. Majd később gyárimunkás. Most hetedik - hónapja vagyok a Dunai Vasműben. Nem akartak felvenni a tanfolyamra — idősek voltunk. Mégis elvégeztem — éjszaka dolgoztam, nappal tanultam. Nem azért jöttem ide, hogy végtelenül itt maradjak, de most már — úgy döntöttem — itt maradok, hogy tudásomat átadhassam a későbbi iskolahallgatóknak.

Az ünnepélyt nívós kultúrműsorral befejezéséi be. Ezek a fiatalok komoly tanulásuk mellett is időt szakítottak arra, hogy kultúrmunkával foglalkozzanak és itt szép műsort állítottak össze.

Miután még sehogysse akarodzott szétoszlani. Hogyisne, hiszen ez az utolsó közös estjük. Nemsokára szétválnak, hogy e tudegyikük a maga munkahelyén mutassa meg, mit tanult az iskolán, milyen emberré nevelte a kollektiva.

— Nem lesz könnyű dolguok — mondja egy szőke, komolyarcú leány, hiszen tapasztalatból tudhatjuk a nőt munkáerőt kisebb szokat mégis mi is mennyire becsesek. De kell bizonyítanunk, hogy a mi munkánk is ér annyit — még többet — mint a férfiaké.

— Majd mi megmutatjuk nekik, hogy tudunk dolgozni — tűzött hareshaun egy piszeorrú lányka, — Majd hozzátesszi: — Bár

mi lesszünk a Vasművel az első női gépészek

— mégsem vagyunk egyedül. Segít bennünket a Párt, amely ezt az iskolát létrehozta és minden munkánkban támogat a vállalatvezetőség.

Soká folyik még a beszélgetés. Nehéz ám a tíz hét után — ilyen harcos és nehéz hetek után — elválni egymástól. Végülis, mikor már kicsit éjszakára jár — ősszeszedelőzködnek és pátaszóval indulnak el utoljára közös szállásuk felé.

Sz. M.

NYILT LEVÉL azokhoz, akik nem fogadták el a versenykihívást

F. hó 8-án a Magasépítő XI. főépítésvezetőség műszaki dolgozói versenykihívással fordultak valamennyi főépítésvezetőség dolgozóihoz. A versenykihívásban meghatározták a válasz adását, 1951. V. 10-re. Mindennek dacára, csak az I., III. és IV. sz. főépítésvezetőség műszaki dolgozói fogadták el a versenykihívást.

Mi ennek a magyarázata? Miért ijedtek meg ily, mikor a fizikai dolgozók versenyeit pontozzák a műszakiaknak kötelessége megszervezni, de magok nem hajlandók versenyezni.

Helyes ez igy?

Vesszük le ezt a közömbösséget. A saját versenyezésünkben kereszül jobbá tudjuk munkaterületünket tenni, fokozni fogjuk a 100 százalék felett dolgozók létszámát azzal, hogy jobban biztosítjuk részükre a munkaterületet. Ez a fizikai dolgozók megelégedését fogja eredményezni a műszaki vezetőség felé.

A XI. sz. főépítésvezetőség dolgozói még reménykednek, még várják az általuk kiadott versenykihívásra a választ.

Dunapentele, 1951 május hó 11-én.

XI. sz. főépítésvezetőség
műszaki dolgozói

A gyomormérgezéseket fasiszta kártevők idézték elő

Dolgozóink eddig már sokat hallottak az ellenség munkáiról. Erről beszélnek a gyűléseken, erről olvastak az újságokban és ugyancsak az ellenség aljasságairól beszéltek a népnevelők is. Voltak azonban olyan dolgozók is, akik azt mondták, hogy ez bizony csak „propaganda", amit az ellenségről mondanak, hiszen az is ember, nem pedig vadállat. Mások nem értették meg, hogy mi köze van például a külügyminisztherhelyettesek párizsi értekezletének a mi munkánkhoz és kötelkedve fogadták népnevelőink szavait akik azt mondták, hogy minél több vereséget szenved az ellenség, az amerikai imperialisták és csatlósaik, annál kegyetlenebb eszközökkel igyekeznek szocialista fejlődésünket meggátolni. Ha például a külügyminisztherhelyettesek értekezletén az imperialisták vereséget szenvednek, mert a Szovjetunió küldötte leleplezi igazi háború szándékaikat, akkor az ellenség ezt úgy igyekszik ellensúlyozni, hogy fokozottabb dühvel támadja bérelt gyilkosain keresztül építő munkánkat. Tehát, minél elesebb nemzetközi viszonylatban a haladó erők és a reakció közötti harc, annál éberebben kell figyelemmel kísérnünk az imperialisták ügynökeiknek aknamunkáját.

Az ellenség nem kíméletes.

Neki minden eszköz jó, amellyel kárt tud okozni a szabad népeknek és a szabadságukat féltő népeknek.

Az amerikai imperialisták megmutatták Koreában, hogy emberiesség, aljasságuk és dühük nem ismer határt és hogy Amerika mit urai jó tanítványai a hitleri fasizmusnak. Gyermekekel, nőkel, aggastyánokat gyilkolnak halomra, nem rettennek vissza a mérgesgáz felhasználásától és a bacilusháborúról sem.

Nekünk, magyaroknak, nincs semmi okunk arra, hogy azt várjuk az ellenségtől, hogy vellünk szemben kevésbbé brutális eszközöket veme hareba. Ezt bizonyítja a Tito-banda viselkedése. Alig telik el olyan hét, hogy Titóék amerikai parancsra ne követnének el aljas, alávaló provokációt békés, határmenti lakosságunkkal szemben. A legutóbbi napokban is előfordult, hogy a Tito-fasiszták határőrei sorozet adtak le a határ mentén dolgozó szövetkezeti paraszokra.

Az ellenség azonban nemcsak kívülről fenyeget bennünket, itt vannak az országban,

itt is vannak a Dunai Vasműnél fizetett kártevői, szabotőrei és gyilkosai.

Mindenki emlékszik arra, hogy a tél folyamán és később is, nem is egyszer, elvágták a villanykábelt és megrongálták csőpelenket. Akkor az ellenség úgy vélte, hogy ilyen szabotázscselekménykkel meg tudja gátolni építő munkánkat. Csakhamar meggyőződtek azonban, hogy ilyen cselekedetekkel nem tudják dolgozóink lenézlelét és lelkesedését meggátolni. Nem nyugodtak. Más eszközök után néztek.

Az ellenség nagyon jól tudja, hogy ma egyik legdöntőbb nehézségünk a munkaerőhiányból fakad és ezért most olyan eszközökhöz nyúlt, amelyekkel, úgy gondolja, hogy elriaszthatja a Vasművet a már itt dolgozókat és egyben megakadályozhatja, hogy újabb dolgozók jöjjenek. hatalmas építkezésünkhöz.

Az elmult hét eseményei még a kétkedőknek is bebizonyították, hogy az ellenség valóban vadállat, hogy az ellenség valóban nem válogat eszközökben, hogy az ellenség nálunk is méreggel és baktériummal akarja bűnös terveit keresztülvinni. Mindenki tud róla, hogy körülbelül tíz nappal ezelőt száz dolgozónk az elnyavaszott mákostésztától súlyos gyomormérgezést kapott. Majd rá egy hétre, az elmúlt héten, hétfőn, ismét *negyven készázhúsz dolgozó az elnyavaszott csöttesztől sú nyom megbetegedett.*

Pártunk kezdeményezésére a rendőrségünk és az illetékes hatóságok rögtön hozzátáltak az események kivizsgálásához.

A nyomozás eredménnyel járt

Megállapítást nyert, hogy a dolgozóinkat az ellenség tudatos kártevése alapján fertőzték meg. A vizsgálat kiderítette, hogy az ellenség olyan baktériumokat csempészett az ételbe, amelynek következményeképpen fentemlített kétszázhúsz dolgozó gyomormérgezést kapott.

Rendőrségünk nemcsak azt állapította meg, hogy tudatos kártevésről van szó, hanem le is lepezte a konyhai személyzet közé befurakodott ellenséges elemeket.

Az egyes számú konyha főszakácsa, névszerint Kovács Gyula, régi fasiszta, gonoszlevő, akit a különböző bűncselekményei miatt már hosszabb ideje körözött a rendőrség. Kovács Gyula az imperialisták beépített ügynöke volt, aki céljainak eléréséhez dolgozóink százait és ezreit próbálta megfertőzni, mert vazdál az amerikai imperialisták, valamint Tito bandája ezt így kívánták.

Ugyancsak a konyhaszemélyzet közöt találtunk egy Ba'ázs nevű személyt is, akit szintén már hosszú idő óta keresett a rendőrségünk. Ez a Balázs háromcháromszoros betörést és sikkasztást követett el és álnéven bujkált itt, a konyhaszemélyzet közöt.

Természetes, hogy ezeket a személyeket, ezeket az alávaló gazembereket,

azokat, akik a Dunai Vasmű építőinek élelére törtek, rendőrségünk letartóztatta

és mi azon leszünk, hogy rövidesen elnyerjék méltó büntetésüket.

Az ellenség aljasságára mutat az a tény is, hogy először az erre a célra felbérelt bérgyilkosok megmérgezték a dolgozókat, utána pedig az ellenségnek egy másik csoportja arról kezdett beszélni a mi becsületes dolgozóinknak: „Látsátok, nem érdemes itt dolgozni megmérgeznek bennetket. Vegyétek fel a pénzeteket és menjetek haza, ha nem akartok meghalni." Rémhireket terjesztek és arról beszél, hogy már több mint husvan meghaltak és hogy további hasonlóan cselekedhetnek. Ma már mindeki meggyőződött arról, hogy senki sem halt meg, sőt majdnem kivétel nélkül mindenki, aki mérgezésben szenvedett, újra felvette munkáját. Az ellenség egy másik módszere pedig az, hogy olyan személyekre próbálják hárítani a mérgezését a felelősséget, akik éppen következtesen harcoltak és harcolnak ma is az ellenség ellen. Céljuk ezzel az, hogy elterelték a dolgozók figyelmét a megbúvó ellenségről és azok ellen hangolják, akik eddigi munkájukkal bebizonyították, hogy a dolgozók egészségéért és érdekeiért kiszdenek.

Minden egyes dolgozónak hazafias kötelessége, hogy az ilyen rémhírterjesztőket azonnal nyakoncsípje, és átadja a rendőrségnek. És itt hadd mondjuk meg, hogy

az ellenségnek e provokációja bumerángként saját fejére ütött vissza.

Egyrészt azért, mert most már azok is, akik még egynéhány nappal ezelőtt kétkedtek népnevelőink szavaiban, akik még eddig kétkedtek az ellenség embertelenségében, azok most, világosan látják, hogy a tőkések céljuk elérése érdekében nem ismernek „se emberi, se istenit". És attól szem rettenésnek vissza, hogy békés, építő munkát végző dolgozókat megmérgezzenek.

De visszafütött ez a bumeráng az ellenség fejére azért is, mert dolgozóink most még nagyobb szenvedélyivel, még nagyobb szívósággal és lelkesedéssel látnak hozzá a munkához, mert tudják, hogy minden lapát föld, amelyet kiemelnek, hogy minden, az épülő házak falaiba rakott tégla, egy-egy csapás dolgozó népünk ellenségeire.

FORJES JÁNOS

Nem megfutamodással, hanem többtermeléssel válaszolunk az imperialisták ügynökei provokációjára

Itt jöjjön én is abból a konferéból kaptam emlékeztetőt, amelyikben az imperialisták aljas ügynökei, vagy megfizetett munkásárulói valamilyen keveréket tettek. Ez nekem is ugyancsak megártott. Először csak szédültem, de később olyan gyomorgörcseim voltak, hogy nem tudtam kiegyenesedni. Megijedtem, hogy fiatalon kell meghalnom és nem vehetek részt tovább a nagy munkában. Az orvosi kezelés után visszangyertem egészségemet és egynap? pihenés után az erőmet is. Szerdán reggel már jelentkeztem is a brigádomnál és Garancz munkavezetőnél, hogy dolgozni akarok. Garancz elvtárs éppen akkor ismertette dolgozótársaimmal, hogy az imperialisták aljas ügynökei milyen galád módszerekkel akarják megakadályozni, hogy a Dunai Vasmű idő előtt felépüljön. Még arra is képesek, hogy a dolgozók élelére egészségére törjenek. Ezzel azt akarják elérni, hogy megfélemlítsenek bennünket és hogy minél több dolgozó hagyja el az építkezést. Nem szólok meg, hogy sok ember elszökött, de én is felálltam és kijelentettem társaim előtt, hogy az ellenség nem tud olyan aknamunkát végezni, mely megfutamítana bennünket. Sőt, támadásai arra késztetnek bennünket, hogy még nagyobb erővel harcoljunk ellenük. Én tudom, hogy a Dunai Vasmű építése közben lerakott minden darab tégla, minden taliska kiásott föld, szocialista hazánk alapköve — és az imperialisták részére pedig a nyakukon levő, harok újabb szorulása. Tehát én azt válaszoltam — és tudom, hogy ezt válaszolta valamennyi dolgozó társam, ahit az ellenség megmérgezett —, hogy nem megfutamodással, hanem többtermeléssel fogunk válaszolni az imperialisták provokációjára és határidő előtt felépítjük hazánk büszkeségét, a Dunai Vasművet.

PAPP JÁNOS
kisvasútépítő.

Ezentúl is az üzemi konyhán étkezek, mert elvtársaink már éberebben őrködnek egészségünk felett

Tatabánya Bányavidéki Magasépítő Vállalatnál do gozam. Egyik napon egy elvtárs jött hozzám és Dunapentelére beszélt nekünk. Elmondta, hogy a Dunai Vasmű építkezésén indul egy női építkezés. En is részt akarok venni ötéves tervünk nagy alkotásában és elfogtam a Vasműhöz. Elhatároztam, hogy én is megmutatom, a nők nem maradnak el a férfiak mögött itt, Dunapentelén megtanultam Makszimenkó-gyorsfalazási módszerrel dolgozni.

Napy lelkesedéssel dolgoztunk, de szüdöttük az akadályokat. S a múlt hétfőn meggyarta a munkánkat a tömeges ételmérgezés. En is nagyon rosszul éltem és kórházba kerültem. De egynapi betegeskedés után, újra bozzálogtam a munkához. Arról beszélgettünk munkástársaimmal, hogy nem hagyjuk magunkat a reakció erőitől megriasztani, tudva is akarnak pánikot kelteni, hogy visszatársanak bennünket a Dunai Vasmű építéséről.

Akadtak olyanok is, akik ezt megértették ugyan; de arról beszéltek, hogy ezentúl egy falatot sem esznek üzemi konyhánk főztjéből. Erre azt feleltem, hogy engem is megmérgezett hétfőn az ebéd, de ezentúl is az üzemi konyhán fogok étkezni — mert tudom, hogy a kártevőket, a konyhán levő ellenséges elemeket már letartóztatták és bízos vagyok abban, hogy a konyhán dolgozó elvtársaink éberebben fognak őrködni egészségünk felett.

Semmiféle akadály, nehézség nem riaszt vissza bennünket a Dunai Vasmű, az első szocialista város építésétől. Még nagyobb lendülettel dolgozunk, még nagyobb lendülettel harcolunk, hogy legyőzhessük a béke ellenségeit.

RIGÓ ROZA,
kőműves, brigád vezető

Követeljük, hogy a bűnösöket itt ítéljék el

Már másodszor fordul elő, hogy sok dolgozó megbetegedett a konyhán fűzött ételtől. Ezt nem tűrhetjük tovább. Tudjuk, hogy Pártunk és hatóságunk rendet teremtettek a konyhán. De ezek az élelmérgezések idáig azért fordulhattak elő, mert nem voltunk elég éberek. Nem elég az, hogy a kártevőket lefülelték, arra van szükség, hogy minden személyt alaposan meg kell vizsgálni, aki a konyhára kerül.

Az ellenség a élelmérgezésekkel azt akarja elérni, hogy toborzott munkástársaink elhagyják az építkezést és hogy ne jöjjenek ide új munkások. Ezt mi nem engedjük. Az ellenségnek pedig megmutatjuk, hogy mi is erősek vagyunk. Visszavágunk, de úgy, hogy megemlegetik. Követeljük, hogy a bűnösöket, a kártevőket itt ítéljék el, azok előtt, akiknek az életére törtek. Tartsák meg itt, az építkezésen nyilvánosan a bírósági tárgyalást.

Dolgozótársaimnak pedig azt üzenem, hogy ne futamodjanak meg, hanem dacoljanak minden nehézséggel és folytassák lendületes, építő munkájukat.

NAGY JÓZSEF portás

AZ IFJÚ VÁROS

ÍRTA: SZÉCSI MARGIT

A tájat — mint egy éve rég,
nem fűl meg a csend,
bár altat álomizű éj
s a munka elpihent.
Lányok nótája zeng, csobog
a széles házsoron;
milyen szép is vagy éjszaka,
én ifjú városom!

Ablakból ablakra repül
a békés, tiszta fény,
lehérre mosdva ellerül
a járda fell kövén,
nyomán a béke int felénk
szárnyával biztatón:
de jó a béke szíveden
én ifjú városom!

Az égbolt rengő óceán,
anyás tesle remeg,
szélén mint áradó habok
a fodros fellegek.
Elébik gátat kockaház
szikárló rajza von:
így őrzöd mindnyájunk szívét
én ifjú városom!

— Város — sugom s elémbehull
a régi-régi kép.
Még most is őrzik ajkaim
fűstös, maró ízét,
a jérkaszárnyák odvaik,
hol minden öcska rons;
milyen más is vagy új hazám,
én ifjú városom!

— Város — zengjük mi, ifjúság!
Kezünk csak arra várt,
hogy követ kőre rakva le,
szükkentse szép falát.
Hol tegnap fű se nőtt, ma már
rohambrigád dalol;
percről percre több, szebb leszel
én ifjú városom!

Szívünkben örüm s jaj feszül,
vajudás kinja táj.
S bár elválik fém és salak
e kornak hajnalán,
meglátni mégis oly nehéz
sok emberből: vajjon
vellünk van-e, vagy ellenünk,
én ifjú városom!

Mint tűzokádó kráterek,
a gyanúrunk háborog
s méregtől, melyet belénk
töltöttek, gyilkosok.
A tőke így ízen neklünk,
tört foga forkodon:
vigyázz, mert harcmező ez itt,
én ifjú városom!

Féltve s szeretve néz körül
e dolgos, ifjú had
— itt minden téglán, oszlopon
verítékünk lapad,
s ezért, míg van egy támadónk
ki ellenünk dacol:
harci risdó kell neklünk
én ifjú városom!

Neklünk szilárd, biztos talaj
e forró küzdelem.
A harc majd édesanyjaként
bennünket fölnevel,
s kit dajkálnak napos terek,
majd zengőbb dalt dalol,
a hősök fia, gyermekünk,
én ifjú városom!

A jugoszláv ifjúság nem épít újabb utakat Titónak

A Samac—Szarajevo útvonal építésénél négyszázhúsz „önkéntes" ifjúmunkás halt meg

A TITO-FASISZTÁK már 1950 októberétől kezdve nagy munkát csapnak a Banja Luka—Doboj-útvonal megépítése körül. Vádaikat kürtölték, hogy az útvonal megépítése „nemzeti érdek", az egész gazdasági fejlődésének „legfontosabb objektuma". A munkára „önkéntes alapon" az ifjúságot szerették megnyerni.

Persze, az útvonal megépítésének semmi köze sincs Jugoszlávia gazdasági fejlődéséhez, de annál több köze van a Tito-klikk eszeveszett háborús készülődéseihez.

Ma, amikor mindenki előtt világos, hogy a Tito-klikk Jugoszláviát nyílan az imperialista támadó blokkhoz csatolta, az is világos, hogy ennek az útvonalnak az építése azt a célt szolgálta, hogy kiszélesítse a stratégiailag fontos útvonalak hálózatát, amelyek Jugoszláviát a trieszti és asztriai amerikai haditámaszpontokkal kötik össze. Ezenkívül ezt az útvonalat akarják felhasználni a Triesztből és Asztriából Jugoszláviába irányuló hadianyagszállításokra, amelyeket az imperialisták egyrészt Jugoszlávia központi megyéibe, másrészt a népi demokratikus országok határaira küldenek.

Azonban ennek az útvonalnak nemcsak stratégiai jelentősége van, hanem pontosan belleszkedik a Tito-banda palád, a jugoszláv nép kifosztására irányuló terveibe. a Banja Luka—Doboj-útvonal egész sor bányamelencét fog összekötni a fő vasútvonallal, amelyen keresztül az ország gazdag erőforrásait kíneseit az imperialista államokba szállítják ki. Azon a vidéken, ahol az útvonal keresztülhalad, több mint 200 ezer hektár megművelt föld terül el. A Tito-banda természetesen arra számít, hogy az új útvonal segítségével sokkal gyorsabban és nagyobb mennyiségű mezőgazdasági terméket tud majd kisztálítani.

Mindezek a tények világosan mutatják, hogy a Banja Luka—Doboj-útvonal megépítése az agresszív támadó terveket, a Jugoszláv nép kifosztásának és az imperialisták még fokozottabb kiszolgálásának célját szolgálta.

AZ IFJÚSÁG NEM HAJLANDÓ sejtekezet nyújtani az ország elpusztításához. Az úgynevezett „harcosok szövetségének" közelmultban lezajlott kongresszusán még Rankovics is kénytelen volt beismerni, hogy az ifjúság erősen ellenáll az ország militarizálásának.

Az ifjúság táborban van — már az eddigi tapasztalatok alapján is — azzal, hogy az útvonal építőinek szörnyű munkafeltételek mellett kell dolgozniuk. Nem felejtették el, hogy a Samac—Szarajevó-útvonal építésénél több mint 420 ifjú vesztette életét és, hogy a legtöbben fizikailag teljesen leromlottan, betegen, sokan pedig egész életükre megrokkanva tértek vissza a munkahely.

Ilyen körülmények között érthető, hogy az ifjúság a legszélesebbcsoportú terror ellenére sem hajlandó az „önkéntes" munkára. Nem fér kétség ahhoz, hogy a Jugoszláv Ifjúság, az egy hű maradt népével és elszántan harcol az ország szabadságáért és függetlenségéért, nem lesz a titóisták eszköze háborús politikájuk végrehajtásában.

A küldemények kézbesítéséről és a postatisztviselők viselkedéséről

A Dunai Vasmű Építője múltheti számában Demján János szakács a posta munkájával foglalkozott. Erről szerelnék én is egy pár sort írni.

Demján szaktárs azt kérte, hogy a posta a Dunai Vasműnél is éppen úgy mint máshol, kézbesítse a szállítólevelekre a leveleket. A kérés jogos, de előfordult: már, hogy a posta még a vállalatnak sem továbbította a küldeményt. Velem előfordult, hogy *a elemére érkező csomagot, mely tele volt finom hazaival, a posta visszaküldte.* Munkaköröm miatt fogva a Magasépítési Vállalatnál én kapom a vállalat az beérkezett leveleket egy lelakatolt ládában. Élelmiszerjegyelmet Budapestről ajánlott levelében küldött utánam, a vállalat titkársága címére és a levelet a postán mégsem tették a ládába hanem vissza akarták irányítani Budapestre *s csak hosszabb közelharc után sikerült megszerezni.*

Kifogásolom a postatisztviselők magatartását is a dolgozókat szemben. Egy ízben azt tapasztaltam, hogy a szolgálatban levő szaktársnő becsukta az ablakot és nekiállt a port törölgetni az asztalával. A várakozóhelyiség teljesen tele volt. Ugyanez az elvtársnő egy más alkalommal azzal küldött el egy levelezőlapot kérő dolgozót, hogy jöjjön később. *Csak a dolgozó méltatlankodására árulta el, hogy a levelezőlap pillanatnyilag kifogyott s minden pillanatban várjék az új küldeményt.* Azt is tapasztaltam, hogy az egyes ablaknál nem áll senki és az ott ülő szaklárs asztalra tett kezekkel pihen. De ha valaki hozzáfér, hogy adjon csekklapot (nála kell feladni a pénzküldeményeket), *a másik ablak felé bök „ott adják".*

Kérjük a hibák gyors kiküszöbölését.

KENEDI JÁNOSNÉ

Látogatás Tasson a betonszekrények úsztatásakor

Tasson immár 15 betonszekrény készült el. Az elmúlt hét szerdáján látogattuk meg a kikötőnek ezt a távoli munkahelyét. Fölfelé, a zsilipkamrán túl, kint a nyílt Dunán, már kilenc szekrény várja a már odaérkezett Peddi-hídrészeket, amelyek belőlük egyet egyet hónuk alá fogva, felhúzzák majd őket a kikötőbe, végleges helyükre. Hat kész szekrény még a zsilipkamrában volt.

KETTŐ KÖZÜLÜK USZOTT A VIZEN, DE A TOBBI NEGY SZEKRÉNY ELSÜLLYEDT.

A legelső éppen akkor ült le a fenékre, amikor odaérünk. A szekrény felső pereme elérte a víz színét és a Duna először csak vékonyka csermelyekben, de hamarosan valóságos vízesésként ömlött be a szekrénynek mind a hat rekeszébe és percek alatt elbúlottla.

Ez persze külön munkát jelent, mert a kamra vizét le kell eresztení, a szekrényekből a vizet ki kell szivattyúzni és újra megnyitva a zsilipet, megismételni a felemelési kísérletet.

A tervek szerint a szekrényeknek a zsilipkamrán megnyitásakor, a víz beömlésekor fel kell emelkedniök és úgy kell lebegniök a vízben, hogy nyolcvan centiméterre álljanak ki belőle. A rutszaki vezetés azonban még nem tudta biztosítani, hogy ez zavartalanul megtörténjék. Egyes szekrények vagy fel sem emelkednek, vagy elsüllyednek. Ha a betonozás nem jó és csak egy halszálnyi rést talál a víz, mindjárt beszivárog és nem kell sok a süllyedéshez. Elég, ha annyit süllyed, hogy víztölttt része tíz-húsz centiméterre zsugorodjék, akkor már folyni is ömlik be a víz és a szekrény lesüt a fenékre. De magának a felemelkedésnek a biztosítása sem tökéletes, mert megtörténik, hogy a szekrény hozzátapad a zsilipkamra betonfenekéhez és ellenáll a víznek. A két felemelkedett szekrény közül is az egyik megdőlt, valószínűleg azért, mert egyik éle makacsul hozzákötötte a fenékhez.

Éppen ezért, ma az egyik legnagyobb probléma az elkészült szekrények a zsilipkamrából való kiúsztatása. A vontatók eddig kettesével húzták ki a kamrából a szekrényeket, de most azzal kísérleteznek, hogy egyszerre valamennyit kí tudja vontatni, mert ezzel lényegesen megrövidül az idő.

A tassi munkahely kétkézi dolgozói megunták is érzik és látják ezeket a hibákat.

A közlekedési- és postaügyi minisztérium

OLYAN IDŐMÉRŐT KÖLDÖTT LE, AKI MINDENÁRON BE AKARTA VEZETNI A NORMAPLAFONT.

Szerinte 150 sázalékon felül mindjárt le kell venni a normát. Valjon ez a dolgozók munkakedvének növelésére vezet-e? Az időmérő különben is furcsán viselkedett a helyi normák megállapításakor. Mindig a legkedvezőbb körülmények között, lehető legjobban végzett munkateljesítményt állapította meg normának, olyan dolgozók számára, akik most föltek a mezőgazdaságból és még akkor is nehezen teljesítenék azt *ma még*, ha a munkakörülmények mindig olyan kivételesen kedvezők volnának, amelyirekre az időmérő valósággal vadászott. Lyukfúrásnál például éppen csak az első és legkönnyebb lyuk fúrását mérte le, ahelyett, hogy még néhány fúrást végigvárt volna.

A túlságosan szoros norma éppen úgy akadályozza a munkát, mint a laza norma. Ezen ezért: hamarosan segíteni kell a tassi munkahelynek ezen a panaszain és a munkások — Dabi Sándor, Endressz Antal, Jaksa Gábor, hogy csak a legjobbakat említsük — bevonásával, véleményük meghallgatásával olyan munkakörülményeket kell teremteni, amelyek a többségnek megelégedésére szolgálnak, de elégségük az örök elégedetlenkedők, a munka elől húzódozók és könnyű jövedelemre vadászók nevelését is.

Nagy feladata van a Tasson dolgozó kommunistáknak, akiknek egyaránt harcolniok kell a munkásosztály hatalmának és jogainak teljes érvényesítéséért minden ellene irányuló alattomos kísérlettel szemben és harcolniok kell a munkafegyelem megiavítása, az áldozatoktól való ugyáv megfutamodás.

A NEHEZSÉGEK ELŐTT VALÓ MEGTORPANAS SZELLEME ELLEN.

Ingyekeznök kell a Vasmű Tasson dolgozó építőinek, hogy kiküzdöj idő előtt lelépüljön, hogy a negyvenkilenc partfalszekrény mennél előbb a helyén legyen

S. A.

Régi szokások a VI. számú építkezésen Jónási építésvezető csoportjánál

Már azért mondom, hogy régi szokások vannak a VI. számú építkezésen, Jónási építésvezető által vezelett csoportnál, mert az otllévő rendetlenség tűrhetellen ma a népi demokráciánk fiú, nagy építkezésén. A Biró-brigád pedáuul az irodaépület fél tetejét egymásután háromszor rakta á: Jónási építésvezető utasítására. Más felenségekbőli is nagymérelű fejetlenségrül győztem meg.

Az épülethez szükséges különböző anyagok sóder, tégla, homok stb., széjjel vannak hányva a telepen. Kényelenségből is az a kép fuiott az eszembe, amikor a Horthy-rendszerben egyes gyárakat leállítottak, lebontottak és szerteszét hánták a lebontott anyagokat. Igazán nehéz első pillantásra megtudni, hogy a Jónási-csoportinál bontás van-e, vagy építkezés.

Úgy látom, hogy a fejetlenséget, a rendetlenséget az idezi elő, hogy a dolgozók bizalmatlanok Jónási építésvezetővel szemben. Ez érthető is, mert mint a Biró-brigád esete mutatja,

Jónási építésvezető több ellentétes intézkedést ad ki — és azt jelentette ki egyszer a dolgozóknak, hogy ő nem szaktársuk, hanem

építésvezető úr.

Az építőmunkások sokat szenvedtek a multban, amikor a vállalkozók kizsákmányolták őket. Szívből utálják a kiváltságos titulát, hogy úr. *És nem szerelik azt az embert sem, aki ötmagát úrnak akarja tiszteltetni.*

A munkavezetők között is van olyan, aki a régi úri világ pallérnjra hasonlít.

Burkus munkavezető erkölcstelen szavakat, papírra nem írható, ocsmány szidalmakat kiabált Virág Ilonának. Burkus munkavezető bizonyára a régi világba képzeli vissza magát.

De még akkor is csak a legelmaradottabb hajcsárkodó munkavezető használta az ilyen kifejezéseket. Ma, népi demokráciánkban, *a munkavezetőnek nem hajcsárnak, hanem népnevelőnek kell lennie.* Es tiszteletettel kell bánnia a dolgozó nőkkel, akik velünk egyenoalban dolgoznak a szocializmus építésében. Burkus szaklárs az ocsmány szavak kiabálásával nem fog tekintélyt szerezni magának. Csak akkor dolgozhat eredményesen, a dolgozók akkor fogadják meg utasításait, ha egyenrangú félként beszéli meg velük a munkát és figyelmezteti őket a munkafegyelem megszilárdítására.

Bizok abban, hogy Jónási építésvezető és Burkus munkavezető megvüljoztatják a dolgozókhoz való viszonyukat és építkezésünknek jó és a dolgozók által szeretett, megbecsült vezetői lesznek.

Garancz István

BÖRTÖNBEN ÜLNEK A FATOLVAJOK...

Már megírtuk, hogy két fuvaros, két éjjelőr segítségével értékes és nehezen beszerezhető fenyőfa fűrészárut lopott. Az adonyi járásbíróság tárgyalta a tolvajok ügyét, akik akadályozni akarták a Dunai Vasmű határidő előtt való felépítését. A bűntető tanács Bartók Sándor és Fehérvári József fuvarosokat *A hónapi* börtönre és a kár megtérítésére ítélte Rácz Menyhértet a lopásban való bűnrészességért 6 hónapi börtönnel, bűntettek és a közügyekről való szerepléstől 3 évre ettiltották; Weil Imre éjjelőr a lopásban való bűnrészességért és megrendezegetés miatt egyévi börtönt kapott.

Elkezdték a mozdonyjavító-műhely építését

Ismertessék jobban a dolgozókkal a terveket és határidőket

Néhány hét óta dolgozik a Dunai Vasműnél Horváth István elvtárs, a XIII. sz. építkezés lelkes vezetője. Ezidáig Pesten dolgozott, 27 évig az építésszakmában. Tehát megszokta a téglarakásokat, a homokhegyeket, de ilyet még nem volt alkalma látni, ami itt történik. Jóleső érzés fogta el, hogy itt folytathatja tovább építőmunkáját, ötéves tervünk büszkeségénél. Egyedül érkezett és kezdett a munkához, ma pedig 35 aktíva dolgozik mellette. 26 dolgozót képeznek át vasbetonszerelő szakmára, kiknek biztosítják az elméleti és a gyakorlati oktatást, hogy enyhítsék a szakmunkáshiányt. Horváth elvtárs már képzeletében látja a mozdonyjavítőműhely hatlives belsejét, a 100 betonpiller egyenes soráit a boldogan mutatja, itt épül a műhely, ott meg a raktár lesz...

Egyenes, fehér, földhevegett karók sokasága jelzi a műhely, a raktár, tűzoltólaktanya, helyét, hol daloló brigádok hordják a földet, keverik a betont, hogy itt minél előbb javítsák a mozdonyt és izzon az acél. Így indultak rohamra ezelőtt néhány héttel a XIII. sz. építkezés dolgozói, hogy még az idő előtt építsék fel azt a hatalmas mozdonyjavítóműhelyt, melynek most készülik az alapját. Készül a hatalmas emelődarú, vidáman a boldogan dolgoznak az emberek a deszka szárítón s a hatalmas áramfejlesztőn. Povánszki szaktárs, a főmunkavezető neheztel a tervek állandó módosítása miatt, ami nagymértékben lefartja a munka menetét.

A Putnoki-brigád, melynek 21 dolgozója van, — ninesen közülük pártlag, — nem hallott a fölemelt, ötéves tervről. Nincs a brigádok között megszervezve a verseny, — mondja Rutnyák elvtárs, az egyik brigád vezetője, pedig mi is szívesen versenyeznénk, hogy még előbb fejezhessük az ötéves évi tervünket. Hisz ezek a nehézségek mind feleldsbe merülnek, ahogy Horváth elvtárs mondta, mert ő pedig az építésvezetőségeket akarja khívni versenyre, hogy még jobban épüljön, szépüljön az új gyár.

Horváth elvtárs, főépítésvezető már maga előtt látja a felszerelt emelődarut, mely könnyedén emeli magasba a hatalmas mozdonyt. Tehát itt szükséges, hogy a dolgozók is tisztán lássák az építők álló feladatokat, hogy az építésvezetőség ismertesse velük az építő üzem terveit és elkészítésének határidőit s annak fontosságát, hogy munkájuk lezjavát nyujtsák, hogy minél előbb tudják befejezni kitűzött terviket és szocialista versenyivel épüljön és virágozzék a Dunai Vasmű.

Záhonyi S.

Megjutalmazták a szállástisztasági verseny győzteseit

A Magas- és Mélyépítő Vállalat szállásheiyeiről ünnepélyes gyűlésre jöttek össze május 8-án a szobabizottmink. Ezen a gyűlésen osztották ki a szobaisztasági versenyt győztesei közöt a díjakat.

Pár hónappal ezelőtt a legisztább barakk, Q/1-es lakóinak kezdeményezésére indult meg ez a verseny. A Q/1-es barakk versenyre hívta az építkezés területén levő valamennyi szobát. A verseny pontjaiba belefoglalták, hogy a szobák valamennyi lakóinak kötelessége az ő védelme, kötelessége, hogy jó dolgozzanak.

Vállalták, hogy valamennyien példamutatóan, pontosan járjanak a munkahelyükre, otthon rendesen bevetik ágyaikat, nem dobálják szét a szemetet, vigyáznak egymás egészségére.

A kezdeményezést az építkezés egész területén nagy lelkesedéssel fogadták. A dolgozók otthon is változtatták szállásheiyeiket, szép a kidekorálták szobáikat. A szabadi lejáket is otthonuk ban töltötték és jobban kihasználták. Közösen hallgatták rádiószemináriumokat és esténként a könyvtárból kivett könyveket olvasgatták. A verseny a munkásosztály nagy nemzetközi ünnepe, május 1 előtt volt a legfeszítettebb. A legeredményesebben a Magasépítő Vállalat VII/7-es épület elsőemeletit hármas szobája vett részt a versenyben. Itt Bódi Piroska ellvtárnő a szobabizalmi. Ifjúmunkástársai segítségével önálló szobafalusságot szerkesztett. Az ő szobájuk nyerte el a Dunai Vasmű legszebb szobája vándordíszlapját. A díszlő mellé kaptak egy Lenin-mellszobrot, egy nagy képsorozatot, egy nagy MDP-pártjelvényt és egy ébresztőórát. Azóta még díszesebb lett a szobájuk, mert az ajándékokat ízlésesen elrendezték, szállásuk díszelgett. A második díjat a Mélyépítő Vállalat 18-as szállásának negyedik szobája nyerte. Makkai Erzsébet elvtársnő, a szobabizalmi, boldogan vette át társai nevében a jutalmakat.

Előre a Dunai Vasmű-építkezés szállásisztasági versenyének fejlesztésével szocialista városunk szépüléséért.

SÓTÓ GYULA

Társadalmi bíróság a D/10-esen

Hétfőn délelőtt is, mint általában, minden szombaton ment, a D/10-esen. Katona elvtárs, a munkavezető mégegyszer ellenőrizte a brigádok elosztását: mindenütt volt elegendő szakmunkás és segédmunkás. Fejébe nyomta a sapkáját, indult, hogy körülnézzen a munkahelyen. Akkor érkezett az oroda elé háromkodva az egyik kőmüves brigádvezető.

— Csak baj van velük, ahová betesszik a lábukat. Odajöttek hét órakor, de már akkor is elkezdtek nekem sirni, hogy ők nem szeretnek kőmüvesek mellett dolgozni. Egy óráig még hordták immel-ammal a téglát és a habarcsot, de egyszer csak azt vettem észre, hogy megszökött. Most mi a fenét csináljak. Nézzem időbérben a napot?!... En faleznl akarok.'

A fő munkavezető beosztotta a kőmüves — társaival együtt —, de ezzel még nem oldódott meg a probléma. A gerázsépítkezés egy napig állt a Glázer segédmunkásbrigád fegyelmezetlensége miatt. — Valamit kell tenni ezzel a brigáddal, mert ez már a harmadik eset.", Először megmagyarázták nekik, hogy ha megszökünek, kimaradoznak a munkából — hátrálltatják az építkezést, megkárosítják az országot. Másodszor már keményebben beszélt velük Katona elvtárs: „Igy nem lehet dolgozni a mi munkahelyünkön. Tesvék minden nap pontosan megjelenni a munkában." Nos, hát egyik fegyelmezletés sem használt. S most, nem elégedek meg azzal, hogy hétfőn ott hagyták a munkát, kedden nem is mentek ki dolgozni.

A D/10-es munkahely dolgozói az egyik kistermelési értekezleten elhatározták, hogy a fegyelmezetlen munkásokat társadalmi bíróság jogja elítélni. Nem várták sokáig a Glázer-brigád ügyének elintézésével. Szerdán reggel bírósági teremmé változott az ebédlő. A három vádlott a terem közepén állt. Annyira megtelt az ebédlő, hogy nem futott üléhely, amit vádlottak padjának nevezhetek volna ki. Többen kinn, a nyitott ablak mellett álltak, és hallgatták Katona elvtársat.

— Elmondtam a vádat. Vitágosan kitünik belőle, hogy a Glázer-b.igád tagjai fegyelmezetlenségüket megkárosították a kőmüveseket. De a legnagyobb kárt, a kazánok okozták azzal, hogy akadályozták az építkezést. Nekünk nem mindegy, hogy mikorra épüljék fel a Vasművet. Nem tűrjük, hogy közöttünk rendbontók legyenek, akik hátráltatnak bennünket. Ezek az ifjúmunkások először arról beszélteik, hogy sok pénzt akarnak keresni, —, de nem dolgoztak, hanem loglak. Megengedhető ez, elvtársak?

Felháborodottan kiabáltak a bírósági tárgyalás hallgatói. — Ezt nem tűrhetjük! — Ezt nálunk nem lehet csinálni!

A munkavezetők csak röviden ismertették, hogy milyen fegyelmezetlen a három ifjúmunkás, —, s aladják a szót a kőmüveseknek. Oket karosították meg, ők legyenek a vádlók. Borbély elvtárs, az egyik öreg kőmüves ült fel:

— Már akkor is lanyhán dolgoztak, amikor mellém osztották be őket. Mondtam nekik, hogy igyekezzenek fiatalemberek, ne tegyenek tönkre. Mert ha nem hoznak nekem elég téglát meg habarcsot, nem tudok annyi falat rakni, mint amennyit akarok. Erre azt mondták, hogy ne parancsolgassak nekik. — (Most a fülkhez fordult az öreg.) — Miért ne parancsolhatnék nektek, miért ne fegyelmezettlenlnek bennetek, amikor ma mindnyájunk érdeke, hogy gyorsabban dolgozzunk: Mondtátok volna ránt, hogy dolgozzunk annyit, hordjunk annyi anyagot ennek a vén embernek, hogy belefuldadjon. Ennyem úgysem dögleszthettek bele. Szégyen, hogy fiatal lélektekre ilyen fiatlák vagytok. Vegyetek példát Rákosi Mátyásról, aki ránk bízta a Vasmű építését. O nem fiatalember, mégis éjjel-nappal dolgozik miértünk.

— A Vasmű ifjú építőinek legnagyobb része élen jár a termelésben. A Glázer ifi-brigád tagjai azonban megbontják a fegyelmet, akadályozzák azt, hogy a baraktok időre felépüljenek. Javasolom, hogy távolítsuk el őket. Nincs olyanokra szükségünk, akik rosszul dolgoznak. — Igy szólott fel Scbök József elvtárs ifjúmunkás.

— A Dunai Vasművet nem azért építjük, hogy legyen hol dolgozni három-négy napot egy héten és abból megélijünk. Hazafias kötelességünk, hogy minden nap dolgozzunk. Hiszen naponta sok traktor anyagát fogja elkészíteni a mi gyárunk. Ezért kell minden napért küzdenünk, amivel hamarabb építjük fel a Dunai Vasművet. — Ezt Debreceni elvtárs kőmüves mondta. De javasolat nem volt, hogy mivel büntessék meg a fegyelmezetlen ifjúmunkásokat. Katona elvtárs a vádlottaknak adta a szót, hogy mondják el, miért hagyták ott a munkát és miért nem mentek be dolgozni. A brigádvezető hallgatott, Agoston Feri jelelt.

— Amikor Borbély elvtársnál dolgoztunk, ő stricelknek, csibészeknek nevezett bennünket. Persze, hogy azután legköszönjük ki sem mentünk hozzá...

— De milyen más megszólítást éráemeltetik volna, —, pattant fel hadonászva az öreg Borbély, —, a lányokat zavargászatlok, de anyagot nem hoztatok!...

Nevetés morajlik az öreg szavai után, jelő, hogy a tárgyalás, a társadalmi bíróság ítélkezése komolytalanná válik. Katona elvtárs teremrendet:

— Nem helyes, hogy Borbély elvtárs közbeszólt, ők is meghallgattak bennünket, mi is hallgassuk meg őket. Tessék, folytassák.

A három fiatal nem ismeri be nyiltan, hogy hibát követett el, hanem arról beszélnek, hogy nem minden igaz, amit mondanak róluk. Innen is, onnan is hangzottak fetkiáltások, hogy az ilyenfajta védekezés nem fogadható el.

A vád és a védekezés elhangzott. Az volt már a kérdés, mi legyen az ítélet. Krátik Gyula ifjúmunkás azt javasolta, hogy ne is büntessék meg őket. „Mi, éppen úgy felelősek vagyunk az ő hibáikért, mint ők maguk. Nem foglalkoztunk velük elegel, nem neveltük őket, ezért fegyelmezettenek. Adjunk nekik időt a javulásra."

Ez a felszólalás még igazolottabbá tett mindenkit. Nem mindenki tudta eldönteni, hogy vajjon Krátik elvtársnak igaza van-e, vagy sem. Mert az igaz lehet, hogy a nevelésükkel nem foglalkoztak eleget, de mégis csak súlyos hibát követtek el a közösség ellen. Konkoly elvtárs, a multban sokat szenvedett öreg kubikos állt fel, hogy megoldja a kérdést.

— Nem szabad megtorlás nélkül hagyni tettetket, melyekkel munkánkat akadályozták. Tő, hát ne távolítsuk el őket a munkahelyről, próbálkozzunk meg velük, hátha megjavulnak — de azért most is meg kell büntetnünk őket. Fizessenek harminc-harminc forint pénzbüntetést.

Egy fiatalember a helyéről félig felemelkedve kiabálta: „Hát akkor inkább helyezzük el őket! Minek vegyünk el a pénzükből"

Ellenkező a vita, ellenjavaslat hangzott: „Minek helyeznénk el őket? Fizessenek csak pénzbüntetést, bizonyára megjön ma-t az eszük. Itt mejn vethetjük és feladatunknak tekintjük, hogy meg is neveljük őket. De ki tudja, hogy más munkahelyen foglalkozónnak-e velük, vagy továbbra is fegyelmezetlen munkások tennének."

Katona elvtárs az utolsó hozzászóló.

— Konkoly elvtárs javarlatához csatlakozok. Ha pénzbüntetéssel sújtjuk őket, akkor tudni fogják, hogy mi érzett, mit gondolt az a kőmüves, aki fiatlatlak kevesebbet keresett. És nemcsak a Kőmüvesek, hanem mindannyiunk zsebéből pénzt vettek ki, mint mondtam, az országot károsították meg.

— Nekem is be kell vallanom, elvtársak, hogy nem foglalkoztam megfelelően a Glázer-brigád tagjaival. Igaz, hogy az első hibájuk után szépen fegyelmezettem őket, de másodszor már estlésszáznek neveztem őket. Most már tudom, hogy türelmesebben, több szeretettel kell nevelnünk az ifjúmunkásokat.

Ime, ilyen a társadalmi bíróság, az elvtársi bíróság. A vádlottra nem mondja, hogy elvesszet ember, hanem arra törekszik, hogy jelebrösze benne a munka iránt. érzett felelősséget,— és tanítja, a dolgozók gondosabb nevelésére figyelmezteti a vádlókat.

Lakatos elvtárs, a műhelybizottság titkára szavazás alá vetti az ítéletet. A D/10-es munkahely valamennyi dolgozója kézjelentéssel szavazta meg, hogy a Glázer-brigád tagjai, büntetésül harminc-harminc forintot fizessenek.

A bírósági tárgyalás hivatalos részének vége. Felbontik a szeni. A kőmüvesek, ácsok, kubikosok, segédmunkások, a fiák és a lányok barátságosan fiabálnak a három ifi felé, akik még mindig a terem közepén állnak.

— Javuljatok meg, dolgozzatok rendesen.

— Reméljük, nem kerültök ide mégegyszer, nem lesz több baj veletek.

A három ifjúmunkás örül neki, hogy megbíznak bennük. Még mindenki a teremben van. Ok Katona elvtárshoz lépnek és kissé elfogódottan, de az egész nyilvánosság előtt, megígérik neki, hogy megjavulnak. Fegyelmezett ifjúmunkások lesznek. Hindenki örvend a fordulatnak és azt akarja, hogy tartós is legyen. Valaki közbe is kiált igazolt hangon:

— De a javulás ne csak naplementéig tartson ám!

Nem, a javulás nemcsak egynapos, — végleges lesz. A három ifjúmunkás kézfogással pecsételi meg ígéretét.

SOLYMOSI LAJOS

Gyűjtés indul a koreai gyermekek megsegítésére

MNDSZ-asszonyaink felkészültek a gyűjtésre

A Dunai Vasmű Építkezés MNDSZ asszonyai nagy lelkesedéssel fogadták az MNDSZ központi vezetőségének azt a határozatát, hogy a magyar nők gyűjtést indítsanak a koreai gyermekek részére. Turbics elvtársnő, az MNDSZ szervezet titkára vezetőségével hozzákezdtek az előkészítő munkához. Aktivaértekezleten beszélték meg a gyűjtéssel kapcsolatos feladatokat. A felszólaló asszonyok hangoztatták, hogy minden anyának, minden apának elmondják, hogy az amerikai betolakodók hajóinra gyújtották a koreai gyermekeket és vad bombázóik és a szörnyű háború sok koreai gyermeket fosztottak meg szüleiktől. Elmondják, hogy a koreai gyermekek megsegítése erkölcsi kötelessége minden magyar dolgozónak és feladata azért is hogy ezzel elősegítse azt, hogy a saját gyermekeink megmeneküljenek egy újabb szörnyű háború pusztításától. Az MNDSZ aktivák elmondták, hogy akadt egy-két ember, aki azt mondta, hogy nekünk is nagy küzdelmeink vannak, miért támogatjuk a koreaiakat. Ezek legtöbbnyire olyan emberek voltak, akik rátkán vesznek a kezükbe újságot. Ezeknek megmagyarázták, hogy a mi harcunk békés, — de a koreai nép véresen harcol, sokat szenved szabadságáért, s az amerikai imperialisták bombával és baktériumokkal támadnak az ártatlan gyermekekre — ezért kell segítenünk őket. Az MNDSZ-asszonyok azzal az elhatározással fejezték be az aktiva értekezletet, hogy minden erejükkel részt vesznek a gyűjtés munkájában és új gyűjtőket szervesnek.

Éljen a szabadságáért véres áldozatokat hozó koreai nép!

Előre a koreai gyermekek megsegítéséért!

— m —

„...Gyűjtsd a vasat, gép lesz belőle..."

A Dunai Vasmű Ifjú Építői is bekapcsolódtak az országos fémgyűjtési mozgalomba. A DISZ-szervezetekben nap, mint nap új brigádok jelennek meg, hogy felajánlják az építkezés területén és a környező falvakban részt vesznek a fémhulladékok gyűjtésében. A lelkes ifjúságrigádok között már kialakult a verseny. Például a Mélyépítő Vállalat könnyűszerkezetű szerelőcsoportjai versenyre hívták ki a vasbetonszerelő-csoportokat, hogy melyikük brigádja gyűjt össze több vasat. A Dunaparton levő háborús romokat is felszedték és szombaton három kocsi vasat, ötven kiló alumíniumot és töltőanyag vörösrezet gyűjtöttek. Így küzdenek az első helyezésért. A gyűjtőhulladék ellenértékét azonnal kifizették — az ilk márlis tervezik, hogy mit vehetnének rajta DISZ-alapszervezetüknek. A fémgyűjtés sikerére megindult s egyre jobban fellendül az agitációs munka. Akik még nem kapcsolódtak bele a fémgyűjtő mozgalomba, azokat így hívják magukkal a többiek: „Gyere velünk, gyűjtsd a vasat, gép lesz belőle- s te dolgozol majd rajta." Ilyenb és újabb brigádok kezdik az értékes fémeket gyűjteni és küzdenek az elsőségért, hiszen kerékpárt, rádiót, futballt és könyveket nyerhetnek — és főként azért, mert dicsőség az élen járni a fémgyűjtés hazafias mozgalmának harcosai között.

— g —

Munkatársak nélkül, a tömegektől elszakadva dolgoznak a kultúrbizottság tagjai

A politikai és gazdasági munka mellett a kultúrmunkának is a pártmunka szerves részévé kell lennie, elő kell segíteni, a dolgozók kommunista nevelését és a termelés emelését. Meg akarjuk említeni a kultúrbizottság fogyatékosságait, hogy a bizottság azokat kijavítva, még sikeresebben hajthassa végre ezeket a feladatokat. Hirálatul fordulunk a kultúrbizottság egyes tagjai felé.

Iván elvtárs, a bizottság vezetője, az irodából irányít, a gyakorlatban levő kultúrmunkától elszakadt. A havi ütemterveket csak 10 én kapják meg tőle a kultúraktívák és így

az egyhónapi tervet húsz nap alatt kellett végrehajtaniok. Ez a munkájukat túlzsúfoltta tette, időbeosztásukat megzavarta.

Iván elvtárs nem ellenőrzi, nem segíti, nem látogatja a kultúrcsoportokat. Így történhetett meg az egyik környékbeli vendégszereplésünk alkalmával, hogy kiderült — a gyáretlepi kultúrcsoport tagjai nem is ismerték Iván elvtársat. Komoly hibának tartjuk, hogy Iván elvtárs nem biztosította a kultúrbizottság tagjainak, hogy rendszeres politikai és szakmai oktatásban részesüljenek. Pedig, ha valaki nem fejlődik, nem tud együtt haladni a feladatokkal és nem végezhet jó munkát a szocialista kultúrmunka fejlesztésében.

Iván elvtárs helyettesének, Zátonyi elvtársnak a munkájában az a hiba mutatkozik, hogy a szervezésen kívül alig ismer más feladatot és azt is egyedül akarja megoldani. Ez azt eredményezi, hogy

nem tud egyenlő mértékben foglalkozni a kultúrmunka különböző területén dolgozó aktívákkal, csoportokkal,

Ha munkatársakat szervezne magának, megvalósíthatná a kultúrmunkások együttműködését.

Bíró elvtársnő, a kultúrnevelési felelős, politikai munkatársa, csak elvileg dolgozik törzsszerűen. Csak papíron szervezi meg a munkát. Így adódnak olyan hibák, hogy hat órára megbeszélésre hív magához elvtársakat, de ő maga nem jelenik meg az általa megjelölt időpontban. Bíró elvtársnő így nyilatkozott, mikor a Vasműhöz jött: „Nem akarok ügyet semmiről, az eredmények majd igazolják munkámat." Ez mégis csak ügyet volt és annyit fűzünk hozzá csupán: „Az ügyet szép szó..."

Szepesi elvtárs, a tömegnevelési felelős nem tartja fenn a kapcsolatot Iván elvtárssal. Elszakadt az irányítástól, megnehezülő a munkája. Ha ő nem kap irányítást, hogyan tudja irányítani csak a levésszámú aktiváját is. Dági elvtársnak egyáltalán nincsenek aktivái. Így adódik, hogy Dági elvtárs lól-fut és munkája mégis kevés eredménye van, mert egyedül akarja elvégezni.

A kultúrbizottság sok eredményt ért el munkájában. Ne lévesszen meg senkit, hogy most csak a hiányosságokról írunk. Azokat a hibákat vettük fel, amelyek akadályozzák, hogy a kultúrbizottság munkája még eredményesebb legyen.

Az a feladat, hogy az egyes resztorfelelősök szorosabb kapcsolatot tartsanak egymással és Iván elvtárssal. Többet kell foglalkozniok az alapszervek kultúrmunkásaival

és irányításuk alá kell vonniok a tömegszervezetek kultúrmunkáját is. Ha a kultúrbizottság minden egyes tagja előnyben birálatunkat, változtat munkamódszerén — a kultúrmunka valóban szerves részévé válik a pártmunkának.

(Zá—Sze—Gi)

Varsó építése — a béke építése

című kiállítás 11-én nyílt meg a Magasépítők kultúrtermében.

A 700 éves Varsó helyén romhalom meredezett a felszabadító szovjet harcosok elé, mikor 1945 január 17-én a vörös hősök lengyel katonákkal együtt felszabadították a lengyel fővárost. Varsó 25 ezer épülete közül 11.200 romokban hevert, 2800 pedig súlyosan megsérült. Az aránylag ép házak is csak javítás után vállak lakhatóvá.

Varsó lakói lelkesen látták reki az üszkös romok eltakarításának s a város újjáépítésének. A Szovjetunió szakembereket, nyersanyagot és élelmiszert küldött megsegítésükre.

A főváros helyreállítása, melyre 8 milliárd zloty önkéntes adomány gyűlt össze, egész Lengyelország szívügye lett. Varsó, ahol új házak százai, egész kerületek és lakótelepek épültek, a szocialista munkamódszerek kialakításának műhelyévé vált. Az előfutárlányok erdejében álló Béke Arany Nagydíjával kitüntetett Varsó a szocializmust építő lengyel nép munkájának jelképévé vált.

Az ünnepélyes megnyitón Sárvári elvtársnő a pártbizottság részéről, valamint a lengyel követség kulturattaséja tartott beszédet.

A Mélyépítő Vállalat egyéni sakkversenye

A mélyépítőknél egész évben élénk sakkélet folyt. A sakkozók telkes gárdája úgy emlékeztetett, mint gyakorlattag állandóan képezte magát. Sokat tanultak sakkozóink fejlődésén a szimultánok és előadások, melyeknek eredményéül nem egy fiatal tehetség tűnt fel. Nagy lökést adott sakkozóink fejlődésének Szabó László nagymester szimultánja is.

A 124 résztvevős egyéni verseny elődöntői a középdöntőt befejezték. A döntőbe került 14 játékos közül nagy küzdelem lesz a bajnoki címért. A döntő résztvevői sorsolási szám szerint, a következők: 1. Polgár László, 2. Horváth András, 3. Orosz Sándor, 4. Csatlós Mihály, 5. Antal Máté, 6. Záborszky László, 7. Nagy Armand, 8. Gelnuz Károly, 9. Jarosi Károly, 10. Nagy József, 11. Molnár Zoltán 12. Paragó Ferenc, 13. Nádily János 14. Bognár Nándor. A döntő az 15-ről június végéig tart. Játékra nevezettenti kelszer a mélyépítők ügyében.

A mélyépítők felismerték a sakkfiókban rejlő erős nevelő hatást, és nagy szerelettel ízlik ezt a kiváló és a dolgozók széles rétegében elterjedt szellemi sportot.

Film

ÚJ HARCOSOK SZÜLETNEK

A csehszlovák Szocialdemokrata Párt 1878-ban alakult meg Brevnóban. Ekkoriban lendült fel Csehszlovákiában a munkásmozgalom, de nem hosszú ideig. A császári és királyi hatóságok betiltották minden munkáscsoportot. A Párt lap ját elkoboztak, harmincegy vezetőjét súlyos börtönbüntetésre ítélték és valamennyiüket számüzték a fővárosból. Az urak azt hitték, hogy ezzel megfojtották a munkásosztály forradalmi mozgalmát...

A harmincegy elítélt között volt Ladislav Zapotocky-Budecsky is. A nagy forradalmár küzdelmes életéről ünnepélyes ünnepélyen szállt ki a vonatból egy kopottruhás, sápadt fiatal férfi, Budecsky. Börtönbüntetését letöltötte, szülőfalujába tolonodják. A falu népe ellenségesen fogadja, de 5 nem csüggedt. Hamarosan szövetségesre is talál Vosnik cukorgyári munkásban, aki rábeszélt, hogy menjen a gyárba dolgozni. A gyárban egy szerencsétlenség szemtanúja lesz. Szláminak, a fiatal béresnek, aki ideiglenesen dolgozott a gyárban, egy gép levágta a kezét. Budecsky segélyt követel a sebesült részére a gyárostól, aki ezért kidobja a gyárból.

Budecsky jelszége is megérkezik Prágából, a'd közvetlenségével csakhamar elosztaja a Budecskyt. Körülvevő bizalmatlanságot. Szabóhelyt nyilnak egyre többen járnak oda. A szegény ek lassan tanácsadójukat látják Budecskyben. Az ő hatására a béresház lakói is felemelik szavukat a kitelelésen, jószágigazgató ellen. Budecsky vállalja azt a szép és nehéz feladatot, hogy még jobban megtanítja a falu szegényeit védekezni és harcolni az elnyomás ellen. Az ő segítségével kapja meg a falkarló Szláma a neki járó segélyt. Párfogásába veszi az öreg Kolmistr apót, akitől a lejteleken bíró megtagadja az öregeknek járó néhány kraczár segélyt is.

Hosszú évek felvilágosító munkája után sikerül megalakítania a közös önségelyző egyesületet. Hogy a megalakításhoz szükséges engedélyt megszerezze, bevezsi az egyleibe a bírót, a papot és a nagygazdákat is. Közülük és a szegények közül már az első ülés alkalmával vitára kerül a szó. A vitát Budecsky a tagok szavazásával dönti el. A szavazás nagy esemény a község életében, hatalmas doing azoknak az embereknek, akiket nem vettek emberszámba. Az öreg Kolmistr apó is szavazhat. Először nem is merj felemelni a kezét, úgy érzi, hogy neki, a falu szegényének nincs joga a szavazásra. Budecsky megmagyarázza: sokat dolgozott egész életében, legalább annyi joga van, mint a többiné. Az öreg boldogan emeli szavazásra a kezét és még otthon is — felsége mindenki kérését kézfelemelléssel szavazza meg... Az egyleti harcokban erősödik meg...

Az első szavazás jó iskola volt. A kis falu a választásokra készülődik. Hiába akarja a földesúr és a gyáros nevelőgessége tenni a szolcalizmust, a munkások és béresek, nem hajlandók engedelmeszkedni nekik. Budecsky ösztönzi munkájának újabb nagy eredménye születtik a választásokon győznek győz a szocialdemokrácia. S íl, alíre néhány évvel ezután egy díjat mutogatta a falusiak, — most felkeszül ünnepli a nép, mint Zapotlany falu képviselőjét. Ujfongva hallgatják beszédét „Éljen a szocializmus! Éljen a mi Pártunk! Győzünk a községünkben, győzünk a vidéken, győzünk országunkban és az egész világon!"

Az elmúlt héten 3 nagyobb sportesemény volt részük a dunapentelei sportolóknak

A szlávolok vendégül látták a vasvárosfehérvári Vasas bokszolóit. (Körlevélünk bemutatkozása igen szépen sikerült. Mintegy 600 fővel telt ház közönsége előtt 10:6 arányban legyőzték a vendégeket. A mjelnk kitűnően megálltak a helyüket, minden küzdelmet végigvívtak. Ha bokszolóink élen és szorgalmasan gyakorolnak továbbra is, sok sikert fognak aratni a Dunai Vasmű színeiben.

Kézilabdázóink is igen szépen szerepeltek. Rákospalotán legyőzik a Lokomotív NB I-es csapatát 14:11-re. A játék, bár barátságos mérkőzés volt, vérig ingen heves, keményen és küzdelmes volt. Csatársorunk különösen működött, különösen ki kell emelni Szlavécsek szakítársat, aki egymaga 5 gólt dobott. Szlavécseuknak egyben ez volt a bemutatkozása is a kézilabdavétgatott ban.

Kijött még a védelemben Bere Péter, a csatársorban pedig Bene Mátyás jeleskedett. L. Tóth László kapus hiba nélkül védett. Meg kell említeni Schwinguta Gyula szaktársat, aki komoly vérfürdőzése ellenére is hősiesen és önfeláldozóan végigharcolta a nagy iramú mérkőzés.

★

Labdarúgóink, sajnos, újabb vereséget szenvedtek. 7:2 arányban kikaptak a dégi állami gazdaság csapatától. A csapat szélesüen, lelkiismeretlenül mozgott. Baj van a játékosok lelkesedése és sportszelleme körül. A Dunai Vasmű csapatainak sokkal jobban kellene szerepelnie. a játékosoknak öntudatosabbaknak, sportszerűbbeknek kellene lenni ahhoz, hogy a Dunai Vasmű sportjának méltó képviselői lehessenek.

★

A város tanács mellett működő testnevelési és sportbizottság a közeljövőben meg log alakulni. Az Országos Testnevelési és Sportbizottság már kijelölte ideiglenes elnökét, Nagy József elvtársat, aki a múlt héten idekerezett és elkezdte működését. A hivatali helyiséget 1-es Bivaly. A-bejárat, II. emeleten helyezték el. A megkezdett munka eddigi eredménye is bizakodással töltheti el Dunapentele sportját. Ugyanis a NEB áldozatkész támogatásával különböző sportlétesítmények (pályák, sporthelyiségek) építéséhez kezdenek, látva, hogy az élősport előfeltételei biztosítva vannak

Fábián Gizi ifjúgárdista első agitációs útja

Este tíz óra felé jár az idő. Már oltogatják a jeneyeket a mélyépítők barakkjaiban. Makkai Erzsébet kilép az egyik ajtón és hazaindul. A következő sarkon másik kél fiatallal találkozik. Ok is a szomszéd barakkból jöttek.

— Szabadság, Fábián elvtársnő, üdvözli őket. Hogy ment a munka ma?

— Sokkal jobban, mint gondoltam volna. — válaszol Fábián Gizi. — Tudod, én még új vagyok a mozgalomban, soha nem volt am agitációs munkám. Azt hittem, nem fog sikerülni.

— Mondtuk neked, hogy csak az első pillanatban nehéz, a fő az, hogy szívből és öszintén beszélj — mondja neki Makkai Erzsébet.

— Abban nem is volt hiba. Emlékszel, hogy mikor meghallottuk, hogy vissza akarják küldeni a száz példány Szabad Ifjúságot, mert nem tudják eladni, milyen dühösek voltunk? Akkor én is elhatároztam, hogy ha törik, ha szakad, elmegyek a barakkokba és annyi új előfizetőt gyűjtök, ahányat csak tudok.

— Na, és hányat gyűjtöttél? — vág közbe izgalotlan a harmadik.

— Nemcsak a DISZ-ek, sok DISZ-en kívüli fiatal is előfizetett. Ezek megígérték, hogy nemcsak az újságot fogják olvasni, hanem be fognak járni a szervezetbe is. Így, egyszerre még egy hasznos munkát csináltam, beszervezetem őket a mozgalomba is.

— Adtál nekik belépési nyilatkozatot? — kérdi Fábián elvtársnő.

— Még nem. Először jöjjenek be, ismerjék meg a DISZ életét és aztán lépjenek be. Hiszen ebben is segítséget kére lesz a Szabad Ifjúság, mert megismerteti velük a mi szervezeti életünket.

Fábián elvtársnő most mára, terelt a szót.

— Azért még sok teennivaink van. Igaz, hogy mióta új titkárt választottunk, jobban megy nálunk a munka. Szabad fiatal a szervezet, de még nem eleget. Most is halom fiatal a barakkokat. Ez persze kevés. Legkésőbb már többen leszünk.

— Es még valami — mondja Makkai elvtársnő. Az egész szervezet kihívta Földes elvtársat versenyre. Ki fog több előfizetőt gyűjteni, mi, vagy ő. Csak nem fogunk lemaradni?

— Utána fogunk nézni, hogy az előfizetők rendszeresen megkapják a lapot. Ne csak a nézzt adják ide, hanem olvassák is a Szabad Ifjúságot, tanuljanak belőle.

— Tehát jövő héten újból találkozunk — búcsúzik Makkai Erzsi Fábián Gizellától. Jó estét, elvtársnő! a viszontlátásra.

DUNAI VASMŰ ÉPÍTŐJE,
az MDP Dunai Vasmű Építkezés
pártbizottságának lapja.
Felelős szerkesztő: Lombos Ferenc
Szerkesztő: Fürles János
Szerkesztőség: Dunai Vasmű Építkezés
7. kocka
Felelős kiadó: Kocsa László
Nyomatott a Szikra Laonyomda
körforgógépén
Budapest, VIII., József-körút 5
Felelős nyomdavezető: Kulcsár Mihály